

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 192.

Tolvte Session.

49de Møde.

Tredagen den 30te November Kl. 1.

(Fortsat.)

Indenrigsministeren ad interim (fortsat): Den, der staaer som Skyldner i en saadan Panteobligation, vil det dog ikke være kjært at vedblive personlig at heste for Pantegjælden, da det jo dog kunde vise sig, at selv det Pant, som man troede saa sikkert, ved at gaae gennem flere Hænder, ved f. Ex. at forfalde, paadrage sig Skatterestancer o. s. v. o. s. v., vilde, naar det under uheldige Conjunctioner ophødes til Salg, kunne medføre, at det personlige Ansvar, som paahviler ham, vilde kunne blive gjort gjældende mod ham, naar han mindst tænkte paa det. Jeg troer altsaa, at den Side af Sagen maa man tage med i Betragtning, naar man vil være tilbøjelig til at lægge Vægt paa, hvad den ærede Taler hittede. Der er dernæst ikke alene Tale om Udstedelsen af ny Obligation ved en Eiendoms Salg, men ogsaa ganske simpelt, hvor der er Tale om Forandring af Prioriteter. Der kan være Tale om en saadan i mangfoldige Tilfælde, hvor der ikke er Tale om Salg. En Prioritet kan blive op sagt; en Prioritetsseier — det er det Tilfælde, hvorpaa vi have mangfoldige Exempler i vore Dage — kan forlange en højere Rente, hvorefter Eieren søger at faae nyt Laan i sin Eiendom. Der kan ogsaa indtræde det Tilfælde, at En ønsker at optage et lille Laan, som det ikke er ham muligt at faae paa anden eller tredie Prioritet,

medens han kan faae det, naar han optager det med sit tidligere Laan i et samlet Laan paa første Prioritet. I det Tilfælde seer der ogsaa en Forandring af Obligationen. Det tør jeg paastaae, at alle de, der skyldte Prioriteter bort, ville langt foretrække at faae den Frihed, der er tilfattet ved Lovudkastet, medens det derimod for dem, der eie Panteobligationerne, naturligtvis altid vil være en Behagelighed at kunne transportere dem frit og derved mulig faae dem til at gaae fra Mand til Mand. Er det en Panteobligation, som er noget usikker, og som det derfor er vanskeligt at blive af med, kan denne Transportfrihed dog maafee altid hjælpe dem noget. Seet fra Panteobligatorernes Side, anseer jeg det imidlertid for aldeles givet, at de maae foretrække Bestemmelsen i Regjeringsudkastet. Naar det er blevet bemærket, at disse Panteobligationer med Transportfrihed skulde kunne gaae paa Markedet fra Haand til Haand, da troer jeg paa ingen Maade, at det uden videre vil blive Tilfældet. Den, der seer en saadan Panteobligation, vil efter min Mening altid kjende Pantet, inden han kan have nogen ret Forestilling om, hvad en saadan Panteobligation maatte være værd eller ikke. I og for sig selv er det imidlertid en Selvfølge, at denne Transportfrihed kunde være meget ønskelig; jeg skal paa ingen Maade nægte, at al Frihed i Omsætningen kan være ønskelig; men her i dette Tilfælde er det, som sagt, seet mere fra Panteobligatorers end fra Debitorers Side, og jeg troer, at den indirecte Nytte, som kunde tilflyde Debitorerne, ville de foretrække at tage paa første Haand og ikke paa anden Haand, gennem en Fordeel for Pantecreditor. Der er af den